

převodní poplatek má místa čili nic. Avšak při jasném znění §§ 6 a 72 poplatk. zák. může se zkoumání to vztahovati toliko k otázce, zda nemovitost, v exekuci vzatá, byla předmětem převodu, z kterého poplatek byl předepsán, ale nemůže se vztahovati k otázce, zda poplatek bylo předepsati čili nic. O této otázce, zda účtovaný poplatek se vztahuje k převodu nemovitosti, která byla v exekuci vzata, není v projednávaném případě vzhledem k znění platebního příkazu sporu. Je tedy jisto, že z této nemovitosti byl převodní poplatek předepsán. Není proto podle §u 72 poplatk. zákona ani pochyby, že tato nemovitost za něj věcně ručí. Bylo jej tudíž podle §u 216 čís. 2 ex. ř. z nejvyššího podání za ni utrženého v přednostním pořadí přikázati. Řeše otázku, zda ohledně nemovitosti, v exekuci vzaté, nastalo věcné ručení za převodní poplatek, když původní příklep, jímž vydražitel vlastnictví nabyt (§ 156 a 237 ex. ř.), pozbyl podle §u 157 ex. ř. účinnosti, řeší rekursní soud — třebaže oklikou — přece jen otázku přípustnosti zpoplatnění příklepu, pokud se tkne, přípustnost zpoplatnění převodu vlastnictví, jím způsobeného, a ocitá se proto ve zřejmém rozporu s §em 6 poplatk. zákona, jenž to výslovně zakazuje. Domnívají-li se účastněné strany, že převodní poplatek byl předepsán neprávem, jest jim zůstaveno, domáhati se nápravy v řízení administrativním. Účtován a přiřknut byl z nejvyššího podání, pokud platební příkaz není administrativními úřady zbaven účinnosti, právem.

Čís. 5062.

Ve výpovědním řízení státu z pachtu majetku, případněvího státu dle zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 354 sb. z. a n., zastupuje stát finanční prokuratura. O výpovědi takové jest jednati v řízení sporném.

(Rozh. ze dne 20. května 1925, R I 443/25.)

Výpověď danou podle civilního řádu soudního Československým erárem pozůstalosti po Josefu B-ovi z pachtovní smlouvy, uzavřené dne 13. března 1919 ohledně domu čp. 3 v Konopišti, soud první stolice odmítl pro nepřipustnost pořadu práva. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pokud jde o zastoupení vypovídající strany ve sporu, jest touto stranou Československý stát jako vlastník domu čp. 3 v Konopišti, a měl proto podle služ. instrukce ze dne 9. srpna 1898, čís. 41 ř. zák. a vládního nařízení ze dne 4. června 1919, čís. 313 sb. z. a n. býti zastoupen finanční prokuraturou, nikoli vrchní správou velkostatku konopišského. Tento nedostatek byl však napraven ve smyslu §u 6 c. ř. s. vstupem finanční prokuratury do sporu při ústním jednání dne 3. listopadu 1924, a jejím prohlášením, že schvaluje dosavadní procesní činy předsevzaté za Čsl. stát. Nelze proto v dalším řízení přihlídnouti k tomuto počátečnímu nedostatku. Soud první stolice odmítl (nesprávně zamítl) žalobu pro ne-

přípustnost pořadu práva, máje podle důvodů za to, že o výpovědi lze rozhodnouti jen v řízení nesporném podle zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. Rozhodnutí to mělo se státi podle Šu 261 c. ř. s. usnesením, ne rozsudkem, a mohl o rozhodnutí tom rozhodnouti nadřízený soud jako rekursní opět jen usnesením, a to jen co do otázky přípustnosti pořadu práva, ne ve věci samé, neboť po této stránce musí nejprve rozhodnouti soud první stolice, by zachován byl zákonný pořad soudních stolic. Nemohl proto rekursní soud použiti Šu 496 c. ř. s., ježto nebyl odvolacím soudem, z téhož důvodu nelze pak uvažovati o přípustnosti rekursu podle Šu 519 c. ř. s., jenž platí jen pro řízení odvolací. Co do otázky přípustnosti pořadu práva, posoudil rekursní soud věc správně po právní stránce. Výpověď dána byla výslovně pozůstalosti Jaroslava B-a jako pachtěře na základě smlouvy ze dne 13. března 1919, kterýžto pacht týkal se domu čp. 3 v Konopišti, případnovšího dnem 27. září 1921 Čsl. státu podle zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 354 sb. z. a n. Podle Šu 1 zákona ze dne 17. února 1922, čís. 88 sb. z. a n. mohou pachtovní smlouvy, týkající se takového majetku, zrušeny býti státem Čsl. výpovědí aspoň tříměsíční, a nevztahuje se na ně podle Šu 31 čís. 2 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. ochrana nájemců, stanovená tímto zákonem. Z toho usoudil rekursní soud správně, že neplatí pro tuto věc ani další předpisy tohoto zákona, nařizující jednání o zrušení nájemního nebo pachtovního poměru v řízení nesporném.

Čís. 5063.

Společnost s r. o.

Zaplacení kmenového vkladu nemůže společníku ani se souhlasem ostatních společníků býti prominuto (posečkáno).

Platil li společník za společnost na účet svého kmenového vkladu, ale nepostaral se o to, by bylo placení jako takové zapsáno v knihách společnosti, nemůže se vůči věřitelům společnosti brániti námitkou, že, jsa jednatelem společnosti, byl oprávněn jménem společnosti vybrati kmenové podíly a platiti jimi dluhy společnosti. Lhostejno, že ostatní společníci s placením souhlasili.

(Rozh. ze dne 20. května 1925, Rv I 412/25).

Ku vydobytí žalobcovy pohledávky 28.396 Kč 71 h proti společnosti s r. o. byla žalobci povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky společnosti s r. o. proti jednomu ze společníků na zaplacení kmenového vkladu 251.000 Kč. Žalobu proti tomuto společníku o zaplacení 28.396 Kč 71 h procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Soud odvolací nesdílí názor nalézacího soudu, že ze zákona o společnostech s omezeným ručením ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. žalobní nárok odvoditi se nedá, usuzuje naopak, že z tohoto zákona žalobní nárok odvoditi se dá. K úsudku tomu dochází z těchto úvah: Není o tom sporu, že částky v rozsudečném výroku blíže uvedené, zahrnující v sobě palmární pohledávku žalobcovu s příslušenstvím úroků a útrat, má žalobce k po-